

Anneleen Keppens (*1986, Kortrijk) studeerde aan de Koninklijke Balletschool Antwerpen en P.A.R.T.S. Brussel. Ze danst sinds 2012 bij Daniel Linehan/Hiatus (US/BE) en werkte ook voor Xavier Le Roy (FR) en Anne Teresa De Keersmaeker/Rosas (BE). Anneleen werkt ook regelmatig als choreografisch assistent voor Alexander Vantournhout (BE).

In 2017 debuteerde ze als choreograaf met *The moon is the moon is the moon*. Momenteel werkt ze aan een solo, *Movement Essays*.

"Ik wil niet via dans over iets anders spreken. Dans is mijn onderwerp. Ik spreek via dans over dans." In Beats Per Minute is het niet anders. Choreograaf Anneleen Keppens gaat daarin samen met haar dansers op zoek naar hoe tempo, altijd al een hoofdrolspeler in dans, een verschil kan maken. Tegelijk open ze daarmee voor de kijker een hele wereld, die elk op zijn manier kan invullen. En zo wordt het spreken over dans via dans dan toch een beetje spreken over het leven van u en ik. Want tempo maken en ondergaan doen we allemaal.

Anneleen maakte vorig jaar haar eerste eigen creatie, *The moon is the moon is the moon*. Ze kreeg meteen een uitnodiging om een creatie te maken voor Passerelle. Voor Anneleen is het een beetje thuisgekomen. Ze heeft indertijd bij Polydans haar liefde voor hedendaagse dans ontdekt. Ze weet ook perfect wat het is voor haar dansers om in een double bill te staan: ze danste zelf in 2004 in WAAR van Pol Coussement én in *Somewhere between falling and flying* van Mole Wetherell. Het deed haar beseffen dat ze meer wilde in die richting.

Zoveel jaar later gaat ze nu zelf met dansers van Passerelle aan de slag: "Ik ben veeleisend, dat zullen de dansers ongetwijfeld bevestigen. Maar we werken hard én we lachen veel. Het is een fijne groep, met heel diverse achtergronden: Julie en Ines zijn kinesist, Coco is architect. Alle drie zijn ze bijzonder toegewijd. Zo komt Coco telkens vanuit Antwerpen voor de repetities. Ze hebben een drive die professionele dansers soms verliezen. Bij professionals durft het al eens een sleur worden, maar amateurdansers kiezen telkens weer zeer bewust voor dans, bovenop hun gewone job."

"We hebben echt samen nagedacht over 'tempo' en ons allerlei vragen gesteld: Waarom hebben sommige mensen gewoon geen gevoel voor ritme? Wat gebeurt er als ik dezelfde beweging de ene keer traag, de andere keer snel uitvoer? Tempo is sowieso een rijk thema. Elk dansgenre heeft zijn eigen tempo. Hiphop, een wals of mars: het tempo is meteen herkenbaar. Met tempo kan je ook manipuleren: je kan mensen een tempo opleggen waardoor ze er bijna in vast komen te zitten. Tempo leunt ook heel dicht aan bij emoties. Een snel tempo voelt al gauw opgewonden of stresserend aan, terwijl een traag tempo eerder beschouwend of triest overkomt."

Materiaal genoeg dus om het thema van tempo te verkennen. Dat was meteen ook de grootste uitdaging: de tijdsdruk. "De enige richtlijn die ik van Passerelle meekreeg, was de duur van de voorstelling. 30 à 40 minuten is niet lang. Ik heb genoeg materiaal voor een voorstelling van anderhalf uur. De 'redactie' wordt dus extra belangrijk. Het moet ook allemaal snel gaan. Meestal werk ik zo'n drie maanden aan een voorstelling. Nu hebben we zes weken, wat betekent dat je bijna meteen met de ideeën aan de slag moet."

Ze moet dus zelf noodgedwongen tempo maken, maar voor de rest krijgt ze alle vrijheid bij Passerelle: "Ik zie het als een ideale kans om elementen uit te diepen, om te experimenteren. Ervaringen die ik kan meenemen naar mijn volgende creaties. Het is ook fijn om met nieuwe artistieke partners te kunnen samenwerken.

Lucas van Haesbroeck bijvoorbeeld zorgt voor het lichtontwerp en de set. Voor de kostuums werk ik met Maria Ferreira Silva. Zij helpt me straks ook bij mijn solo. En mijn vriend Thibaud Dezyn staat in voor de muziek. Het wordt een mix van heel uiteenlopende genres en artiesten zoals John Cage en Moderat."

"Het is dus op heel wat vlakken een experiment. Maar we overleggen vaak. De partners zijn heel betrokken bij wat ik doe, dat is fijn. Zowel voor mij als voor de dansers, want zij krijgen dan meteen input van verschillende mensen. Het wordt nog even afwachten om te zien of alles zal werken op scène, wanneer we kunnen repeteren met licht, muziek, set en kostuums. Dat is wel spannend, die overgang van studio naar zaal. Want dan pas kan je zien of alles wat in je hoofd zit, er ook echt zo uit komt en of het werkt."

De try-out in de studio is alvast geruststellend. Zelfs zonder set of licht, doet de voorstelling nadenken over wat tempo met een

ANNELEEN KEPPENS BEATS PER MINUTE

mensen kan doen. Veel, zo blijkt. En niet altijd zoals je het verwacht. Zo zie je de dansers vertragen en denk je, nu wordt het relaxen. Maar dan zie je de spieren van de dansers trillen van de inspanning door de trage bewegingen en wordt je veronderstelling compleet onderuitgehaald.

Welkom in een voorstelling die traag en snel, bedachtzaam en roekeloos, uitgesproken en abstract, beklemmend en bevrijdend tegelijk is.

COCO KNEEPKENS, DANSER

Coco Kneepkens is architect en komt na haar 'dagtaak' speciaal vanuit Antwerpen naar Kortrijk voor de repetities. Niet dat ze dat een probleem vindt, want ze haalt er elke keer weer nieuwe input en uitdagingen uit: "Ik dans al langer en ik doe daarnaast nog aan andere sporten, maar dan heb ik nog geleerd op elke repetitie iets bij. Het is verbazend hoeveel informatie er in een lichaam zit. Ik vind het echt zalig om dat te ontdekken."

Coco had vooraf de productie *The moon is the moon is the moon* van Anneleen Keppens gezien en was daarvan behoorlijk onder de indruk.

Toen ze bij de audities voor *Beats Per Minute* werd geselecteerd, was het dan ook benieuwd uitkijken naar hoe Anneleen het uitwerken van zo'n creatie aanpakt. Heel participatief, zo blijkt: "Er werd niks echt opgelegd. We werden uitgedaagd om mee na te denken. We hebben een aantal sessies gebabbeld rond tempo op een filosofische manier, maar ook fysiek het aspect van tempo onderzocht."

"De nadruk lag op het abstracte onderzoek. We zijn niet vanuit emoties vertrokken. Anneleen vroeg ons niet van 'doe eens verdrietig of boos'. We zijn echt samen heel diep gaan kijken en uit

testen hoe tempo werkt. Ik vind het cool om te zien hoe zo'n abstract onderzoek leidt tot heel uiteenlopende bevindingen en uiteindelijk uitgroeit tot een 'gevoelig' eindproduct dat emoties bovenhaalt bij het publiek en bij ons dansers een soort spanning creëert."

"Ik vind het ook zalig om telkens weer bij te leren, om te ondervinden wat je lichaam allemaal kan doen als het uitgedaagd en onder druk wordt gezet. Ik dans en sport al jaren, maar ik heb nu toch iedere keer iets nieuws ontdekt over mijn lichaam, bepaalde houdingen,... Het is een ervaring die me veel heeft bijgebracht."

